

PRE TATRY

Za krásne mesto v krásnych kulisách

V TOMTO ČÍSLE:

Ľudská džungľa v Tatrách

Ako to bolo so Zlatou uličkou

Tri byty kontra tri bytové domy

Hospodárenie mesta
od bytových domov ku garsónkam

Trójsky kôň tatranských volieb

Osobný pohľad
na výsledky komunálnych volieb

Úvodné slovo

ALEXANDER GÁLFY

Vážení Tatraci,

poslednýkrát v tomto roku sa Vám prihovám touto formou a aj keď nevyklúčujem, že vo vydávaní informačného občasníka budem pokračovať, v najbližšej dobe moje komentáre k dianiú v našom meste nájdete len na internetových stránkach www.pretatry.sk.

K vydaniu tohto čísla premenovaných *Poslaneckých listov* ma priviedlo niekoľko dôvodov. Jednak cítim potrebu takto uzatvoriť posledné štvorročné obdobie, ktoré som strávil v poslaneckej lavici mestského zastupiteľstva nášho mesta a taktiež sa ešte malou úvahou vrátiť k priebehu ostatných komunálnych volieb. Práve ohľadom volebnej kampane niektorých kandidátov a útoku voči mojej osobe prostredníctvom materiálu nazvaného *Volebné noviny*, dostávam aj mesiac po skončení volieb množstvo otázok, na ktoré je slušné odpovedať. Keďže som na tento hanlivý plátok nemohol kvôli volebnému moratóriu reagovať v danom čase, rozhodol som sa naň odpovedať teraz a urobiť tak za celou touto, pre mňa z pochopiteľných rodinných dôvodov, bolestivou a smutnou kauzou pomyselnú bodku.

Napriek našej svojskej tatranskej mentalite verím, že moje pohnútky pochopíte a nasledujúce texty budete vnímať len ako snahu o zloženie môjho poslaneckého účtu, o objasnenie snád všetkých pochybností, ktoré mohol u Vás vyvolať materiál útočiaci na moju osobu a ako úsilie o obhájenie mena, ktoré som mal to šťastie „zdediť“ po svojom otcovi.

Ľudská džungľa v Tatrách

ALEXANDER GÁLFY

V predvečer volebného moratória, teda v čase, kedy už na šírenie nepravdivých informácií nebolo možné reagovať, boli do všetkých tatranských schránok doručené Volebné noviny, ktorých jediným cieľom bol útok na moju osobu a spochybnenie mojej kandidatúry na primátora mesta Vysoké Tatry.

Okrem samotného faktu, že za vydaním tohto hanopisu stál môj vlastný brat Róbert, medzi Tatrancami najviac zarezonovala téma tzv. Zlatej uličky, ktorej boli v týchto Volebných novinách venované až dva príspevky.

Na ten, v ktorom brat formou predstieraného rozhovoru diskredituje naše spoločné priezvisko, z úcty k nášmu otcovi, ale aj k obom našim rodinám, nebudem reagovať.

Na článok pomenovaný Betónová džungľa Tatier, venujúci sa projektu tzv. Zlatej uličky v kontexte s mojou osobou však reagovať musím, keďže celý jeho obsah je založený len na lži a nenávisti. Z dôvodu, že som po publikovaní krivých obvinení v tomto článku čelil množstvu otázok a aj kvôli tomu, aby okolo tejto témy nevznikali ďalšie dezinterpretácie, dovoľm si príbeh tatranskej Zlatej uličky opísať od úplného začiatku.

Len tak môže každý, koho naozaj zaujíma pravda, pochopiť skutočný cieľ tohto pofutovaniahodného útoku.

Prvá zmienka o obchodnej uličke siaha skoro dvadsať rokov dozadu

Prvá zmienka o obchodnej uličke, dnes nazývanej „zlatá“, siaha skoro dvadsať rokov dozadu, kedy s ňou v roku 1999 prišla pani Mária Perglerová, v tom čase poslankyňa mestského zastupiteľstva. Prípravy na začatie jej výstavby pokračujú pomaly a mesto o päť rokov neskôr v článku *Zlatá ulička v Starom Smokovci nie je iba fikciou* (Tatranský dvojtýždenník 17/2004) konštatuje, že najväčší problém pri realizácii tejto „silnej a dobrej myšlienky“ je v prekládke inžinierskych sietí. O rok neskôr v denníku Korzár (19. október 2005) vedenie mesta Vysoké Tatry deklaruje, že na výstavbe Zlatej uličky jej mimoriadne záleží a jej výstavba by mala byť ukončená do roku 2006. V stanovenom roku však mesto ešte len vyhlasuje urbanisticko-architektonickú súťaž na novú podobu tejto obchodnej uličky, z ktorej víťazne vyšli dva návrhy, z toho jeden od architekta Rudolfa Kruliaca. Následne prešli ďalšie dva roky, počas ktorých mesto s výstavbou tejto uličky stále prešľapovalo na mieste.

V roku 2008, teda až necelých desať rokov od prvej zmienky o výstavbe Zlatej uličky, sme spoločne s pani Vierou Findurovou a s pánom Martinom Kulangom požiadali mesto o možnosť realizácie tejto myšlienky a o odpredaj súvisiacich pozemkov.

Šlo o legálnu a oficiálnu žiadosť, ktorú mohol podať aj ktokoľvek iný. Jej súčasťou bola aj štúdia pána architekta Rudolfa Kruliaca. Žiadosť bola prerokovaná mestským zastupiteľstvom 16. mája 2008 a jeho súhlasné rozhodnutie o odpredaji pozemkov, bez zmienky o predloženej štúdii, bolo schválené prijatím uznesenia (14/2008).

Vyššie uvedené a overiteľné skutočnosti jednoznačne dokazujú účelové manipulovanie s faktami zverejnenými vo *Volebných novinách*. Keďže mesto v tom čase nemohlo projekt realizovať z dôvodu, že na predmetných pozemkoch existovala farcha zo strany Bývalého urbárskeho spoločenstva Milbach, naším ďalším krokom bolo majetkovo-právne vysporiadanie sa s touto spoločnosťou. V praxi to znamená, že za pozemky v danej lokalite sme zaplatili dvakrát.

Nasledovalo nekonečných šesť rokov, počas ktorých mesto novým majiteľom zamietlo výstavbu podľa ním vysúfaženého projektu pána architekta Rudolfa Kruliaca (!), ako aj všetkých ďalších predložených architektonických riešení danej lokality.

Až v októbri 2014 nám mesto odporučilo projekt pána architekta Róberta Burgera, na ktorý sme obdržali územné rozhodnutie o umiestnení stavby, následne odsúhlasenej stavebným úradom v súlade s územným plánom.

Celá stavba, započatá v roku 2016, bola realizovaná na základe schválenej projektovej dokumentácie a splnila taktiež všetky určené technické a zabezpečovacie podmienky. Počas výstavby bola uskutočnená aj kontrola Krajskou stavebnou inšpekciou, ktorá nenašla žiadne porušenie regulatív územného plánu v oblastiach zastavanosti a výšky objektu, ako účelovo naznačuje obsah článku *Betónová džungľa Tatier*.

To je asi všetko, čo môžem uviesť k údajne „škandalóznemu odhaleniu“, ktoré malo z môjho pohľadu podstatný vplyv na výsledok volieb, ale hlavne na dobrú povesť mena našej rodiny.

Chápem, že podoba Zlatej uličky sa nemusí všetkým páčiť, taký osud má viacmenej každá stavba. Každopádne jej projekt bol navrhnutý architektom, v tomto prípade doporučeným mestom, prešiel všetkými schvaľovacími procesmi a je v úplnom súlade s Územným plánom mesta Vysoké Tatry.

Nadôvažok, naozaj verím, že po úplnom dokončení tohto projektu, realizácii novej výsadby a zazelenení okolitého priestoru, stavby tejto obchodnej uličky splynú s okolím a určite nebudú pripomínať „betónovú džungľu“.

Čoho sa však obávam je, že s tou „ľudskou džungľou“ v Tatrách to bude trochu komplikovanejšie.

Trójsky kôň tatranských volieb

ALEXANDER GÁLFY

K výsledku komunálnych volieb vo Vysokých Tatrách sa už snáď vyjadril každý. Sociálne siete boli plné rôznych komentárov, diskutovalo sa na ulici aj v kaviarňach, hneď v prvom povolebnom vydaní mestských novín ich zhodnotil aj pán prednosta Eugen Knotek úsmevným výrokom, že vo Vysokých Tatrách zvíťazila „vyššia moc“.

Ako jeden z kandidátov na primátora mesta, ktorí v týchto voľbách neuspeli, som si zámerne k ich komentovaniu nechal väčší časový priestor, aby som sa na predvolebné dianie a aj na samotné volebné výsledky mohol pozrieť s odstupom a bez zbytočných emócií.

Všetci, ktorí aspoň trochu sledovali predvolebné kampane jednotlivých kandidátov vedia, že nešlo len o rovnocenný a férový súboj volebných programov, ale často aj o porušovanie snáď všetkých pravidiel vedenia volebnej kampane.

Tesne pred začiatkom volebného moratória jeden z kandidátov distribúciou materiálu nazvaného *Volebné noviny*, obsahujúceho množstvo nepravdivých informácií, dokonca hrubo zaútočil na moju osobu aj kandidatúru.

Okrem toho, že z môjho pohľadu práve tento moment rozhodol o konečnom výsledku volieb, najneočakávanejšie bolo, že za týmto útokom stál môj vlastný brat.

Nasledujúce riadky sa mi preto nebudú písať ľahko, ale keďže sa ešte aj mesiac po skončení volieb stále stretávam s názormi, že o výsledku volieb rozhodol rodinný spor dvoch kandidátov, pokúsim sa k tejto kauze povedať svoje posledné slovo.

Áno, do veľkej miery je pravdou, že tento nečakaný osobný útok zmaril realizáciu možnosti zmien fungovania a podoby nášho mesta, ktoré som vo svojom programe nemal len ja, ale aj niektorí ďalší kandidáti. Zmeny, ktoré sú stále nutné, a ktoré si v podstate priala aj tatranská verejnosť.

Za túto skutočnosť sa úprimne ospravedlňujem aj napriek tomu, že za ňu nenesiem väčšiu vinu ako tú, že zdieľam spoločné priezvisko s autorom uvedeného pamfletu a scenára zásadného ovplyvnenia volebného výsledku v našom meste.

Myslím, že je známe a aj jednoducho overiteľné, že môj záujem o veci verejné bol kontinuálny a neobjavil sa len tesne pred voľbami. O mojej snahe viesť mesto inak sa dlhodobo vedelo, posledné roky som pravidelne zverejšoval názory na jeho fungovanie a aj uskutočneným prieskumom som zisťoval tie Vaše.

Z toho všetkého vznikol projekt, ktorý som podľa jeho obsahu nazval **Päť priorít pre Tatry** a s ním sa uchádzal o Vašu dôveru.

Kampaň som viedol korektne, na rozdiel od iných som neprekročil zákonom stanovenú výšku nákladov a ani som si hlasy nekupoval kortesáčkami, výletmi, igelitkami či koncertmi. Vsadil som na prezentáciu programu, dialóg a slušnosť.

Útočné *Volebné listy*, obsahujúce samé klamstvá a dehonestujúce výroky na moju adresu ma preto naozaj prekvapili, a to dvojnásobne.

Jednak z dôvodu, že ich autorom je môj vlastný brat a tiež preto, že práve on prevzal v týchto komunálnych voľbách na seba úlohu trójskeho koňa záujmov bývalého a vďaka tomu aj súčasného vedenia mesta.

Týmto len chcem naznačiť, že to čo navonok pôsobilo ako súboj dvoch rozhádaných bratov, bola v skutočnosti predvolebná leš, majúca za cieľ čo najviac rozložiť pomerne veľkú skupinu nespokojných obyvateľov mesta.

Iste, vplyv na výsledok mali aj iné faktory, ako „kupovanie“ si hlasov, veľké množstvo kandidátov či neochota sa spájať.

Ale podľa mňa a aj väčšiny názorov, ktoré som po vyhlásení výsledkov počul, rozhodli práve *Volebné noviny*, ktoré rešpekt k menu Gálfy, vybudovaný naším otcom, cielene dehonestovali a voličov na poslednú chvíľu zásadne zneistili.

Róbertovi Gálfymu sa podarilo v jednej chvíli pochovať moju štvorročnú prácu, projekt obnovy mesta a aj nádeje mnohých Tatrancov na zmenu.

Podarilo sa mu to napriek tomu, že jeho účelové rozhodnutie kandidovať prišlo len tesne pred ukončením termínu podávania kandidátnych listín, napriek tomu, že jeho volebný program bol len kompilátom z materiálov ostatných kandidátov a aj napriek tomu, že sám nepredstavil žiadnu víziu ani zmysluplný a reálne splniteľný projekt pre mesto Vysoké Tatry.

A čo je tiež dôležité, že *Volebné noviny* zapôsobili napriek tomu, že ich autorom je človek, ktorý sám stelesňuje to, voči čomu sa v nich vymedzuje a čo sa v nich snažil prisúdiť mne.

>>

*... práve on
prevzal v týchto
komunálnych
voľbách
na seba úlohu
trójskeho koňa
záujmov bývalého
a vďaka tomu
aj súčasného
vedenia mesta.*

Napríklad píše o „betónovej džungli“, ale sám za zvýhodnených podmienok podniká v niekoľkých priestoroch veľkých developerských projektov, ktoré ako poslanec neohliadajúci sa na žiaden stret záujmov, len na vlastný profit, nechal prechádzať jeden za druhým. Takto by som o morálnych zásadách autora mohol pokračovať naozaj dlho, rovnako ako písať aj o ďalších klamstvách uverejnených v jeho *Volebných novinách*.

Nechcem však v tomto smutnom príbehu otvárať nové kapitoly a uzavriem ho len konštatovaním, že mesto Vysoké Tatry zbytočne premárnilo ďalšiu šancu na zmenu, ktorú naozaj potrebuje.

Zásadný vplyv na to však nemali nejaké rodinné spory, ale ambície dvoch ľudí, za ktorými stoja ďalší veľkí hráči s vlastnými záujmami.

Ambície staronového primátora, ktorý, pri všetkej úcte k vykonanému, už dávno naše mesto neriadí a jeho šestnásťročného prisluhovača v poslaneckej lavici, ktorý kvôli nemu neváha klamstvami pošpiniť svoju rodinu a meno vlastného otca.

Tri byty kontra tri bytové domy

ALEXANDER GÁLFY

Na prelome novembra a decembra pán primátor slávnostne odovzdal tri nové byty v bývalom Dome služieb šťastným rodinám. Samozrejme, radosť nájomníkov chápem a prajem im v nových domovoch pekné a šťastné bývanie.

Spokojnosť pána primátora však považujem prinajmenšom za nepochopiteľnú, aj keď na jeho pretváranie smutnej tatranskej reality v šťastnú fikciu som si už za posledné roky celkom zvykol. To však neznamená, že som prestal vnímať rozdiely medzi proklamovanými akože úspechmi a skutočnosťou.

Kým sa však napríklad nad fotografiami pána primátora z cyklistických chodníkov, ktoré neexistujú, môžeme pousmiať, pri odovzdávaní troch bytov v objekte čakajúcom na dokončenie desať rokov, už úsmev prechádza v podivnú grimasu.

V bývalom Dome služieb, ktorý sa mesto okolo roku 2008 rozhodlo pretvoriť k obrazu svojmu, respektíve k obrazu investičnej spoločnosti, mohlo byť totižto bytov až 55! Približne toľko si ich totižto vďaka vedeniu mesta postavil v bývalom Dome služieb investor, ktorý ich predajom plánuje získať 3 milióny 796 tisíc Eur.

“ *Len pre porovnanie, za takúto sumu mohlo mesto postaviť tri nové bytové domy, čiže približne 70 jednoizbových a dvojizbových bytov, alebo 50 väčších bytov, ktoré by už naozaj mohli slúžiť mladým rodinám ako trvalý a nie dočasný domov.*

V tomto porovnaní je prezentovanie odovzdávania troch malometrážnych bytov, ktoré boli dokonca **pôvodne určené ako pohotovostné pre potreby náhlych sociálnych prípadov**, len žalostnou potemkinovskou propagandou.

Tá má za cieľ nielen vytvárať dojem riešenia bytovej otázky vo Vysokých Tatrách, ale aj maskovať šarlatánske nakladanie s mestským majetkom, vďaka ktorému sme v podstate prišli o veľkú časť tohto objektu, možnosť rozhodovania o jeho využití a do budúcnosti o nemalé príjmy, ktoré mohli plynúť mestu z jednotlivých prenájmov.

Výsledok tejto „*hospodárskej politiky*“ mesta dostáva ešte horkejšiu príchuť po uvedomení si skutočnosti, že za peniaze, ktoré mesto investovalo do štúdie či projektovej dokumentácie, spolu s tými, o ktoré prišlo stratou nájomných plôch a sériou nedodržaných termínov odovzdania priestorov novým nájomníkom, mohlo celú rekonštrukciu realizovať samo, čím by celý objekt ostal v jeho, teda v našom vlastníctve. Celú genézu desaťročnej rekonštrukcie bývalého Domu služieb si môžete prečítať na internetových stránkach www.pretatry.sk. Už dnes je však jasné, že nekonečný príbeh Domu služieb stále nekončí.

Tri malé byty okázalo odovzdané novým nájomcom sú len troma bodkami za absolútne nezvládnutým nakladaním vedenia mesta s verejným majetkom. Príbeh bude pokračovať napríklad dodatočným riešením nedostatočného počtu parkovacích miest, na ktoré sa akosi zabudlo, respektíve vedenie mesta bez vedomia poslancov už 2. augusta 2016 formou dohody o urovnaní slúbilo odpredaj pozemkov okolo Domu služieb investorovi.

Kde budú parkovať tri rodiny z odovzdaných bytov a aj tých niekoľko nájomníkov z priestorov, ktoré mestu ešte ostali, dnes ešte nikto nevie. Určite sa to však po tomto článku dozvieme, len dúfajme, že to opäť nebude len informácia zo žánru rozprávok a bájok tatranskej radnice.